

Arrest

nr. 283 974 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2022 en 29 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 december 2019 dienen de verzoekende partijen verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 juni 2021 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) beslissingen waarbij de verzoeken vermeld in punt 1.1. kennelijk ongegrond worden

verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 273 609 van 2 juni 2022 verwerpt de Raad het beroep.

1.4. Op 26 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

(...)

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 02/06/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2s § 1, 1° van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 15/12/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

1.5. Op 26 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming ten aanzien van de derde verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

(...)

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 02/06/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 15/12/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

1.6. Op 26 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming ten aanzien van de vierde verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

(...)

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 02/06/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 15/12/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

1.7. Op 29 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

(...)

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28.06.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 02.06.2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. De verzoekende partijen zetten hun eerste middel uiteen als volgt:

“6.

Verwerende partij betoogt dat het regelmatig verblijf van verzoekers van 90 dagen thans reeds overschreden is.

Verzoekers zijn Albanees onderdaan, zijn derhalve vrijgesteld van de visumplicht en kunnen 90 dagen verblijven (in een periode van 180 dagen) op het Schengengrondgebied met een geldig biometrisch paspoort.

Ten onrechte is verwerende partij van oordeel dat de termijn van 90 dagen overschreden werd.

Ingevolge het verzoek tot internationale bescherming werden verzoekers in bezit gesteld van een attest van immatriculatie en ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Het is aldus enkel nadat verzoekers worden uitgeschreven uit het rijksregister en nadat het attest van immatriculatie wordt teruggenomen, dat het wettig verblijf van verzoekers gesteund is op de visumvrijstelling c.q. het bezit van het geldig biometrisch Albanees paspoort.

Voorheen buigt het wettig verblijf op (de behandeling van) het verzoek tot internationale bescherming en de bijhorende inschrijving in het vreemdelingenregister/ bezit van het attest van immatriculatie.

Aldus dient de periode van 90 dagen te worden beoordeeld vanaf 2 juli 2022 (datum waarop het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in kracht van gewijsde treedt na verstrijken beroepstermijn) zodat verzoekers gerechtigd waren/ zijn om met het geldig Albanees paspoort tot 1 oktober 2022 (90 dagen na 2 juli 2022).

Het verblijf van verzoekers was op het ogenblik van de bestreden beslissing m.a.w. nog steeds te beschouwen als wettig, en is ook op heden nog steeds te beschouwen als wettig.

De bestreden beslissing(en) is/zijn derhalve strijdig met art. 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

3.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de vierde bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen met hun betoog geenszins aan dat dit niet correct is. In de vierde bestreden beslissing wordt geen toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, noch wordt gemotiveerd dat het regelmatig verblijf van de eerste verzoekende partij van 90 dagen thans overschreden is. Het betoog van de verzoekende partijen in het eerste middel is dan ook niet dienstig in zoverre het gericht is tegen de vierde bestreden beslissing.

3.1.3. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten: [...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 7, eerste lid, 2° verwijst, luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

De feitelijke motieven van de eerste, de tweede en de derde bestreden beslissing bestaan erin dat respectievelijk de tweede, de derde en de vierde verzoekende partij, die vrijgesteld zijn van de visumplicht (voor kort verblijf), de maximale toegestane verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ruimschoots hebben overschreden, daar ze op 15 december 2019 het Rijk zijn binnengekomen en er sindsdien verbleven.

3.1.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geenszins betwisten dat zij, als visumplichtvrijgestelde vreemdelingen, in België maar zijn toegelaten tot een verblijf van maximum 90 dagen op een periode van 180 dagen op grond van hun Albanees paspoort. Zij menen echter dat de verwerende partij ten onrechte van mening is dat deze termijn overschreden werd, dat zij immers ingevolge het verzoek om internationale bescherming in het bezit zijn gesteld van een attest van immatriculatie (hierna: het AI) en een inschrijving in het vreemdelingenregister, dat het dus enkel is nadat zij uitgeschreven worden en nadat het AI teruggenomen wordt dat hun wettig verblijf gesteund is op hun visumvrijstelling door middel van het bezit van een geldig biometrisch Albanees paspoort en dat voorheen het wettig verblijf steunt op de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de bijhorende inschrijving in het vreemdelingenregister/bezit van een AI. Zij menen aldus dat de periode van 90 dagen dient te worden beoordeeld vanaf 2 juli 2022, datum waarop het arrest van de Raad in kracht van gewijsde treedt na het verstrijken van de beroepstermijn, zodat zij gerechtigd waren/zijn om met het geldig Albanees paspoort tot 1 oktober 2022 (in België te verblijven), dat hun verblijf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds te beschouwen is als wettig alsook op het ogenblik van het verzoekschrift.

3.1.5. Kernvraag is dus of het afleveren van het AI en een inschrijving in het vreemdelingenregister van invloed was op de berekening van de verblijfsduur tijdens dewelke zij op het grondgebied mochten verblijven.

Artikel 6, derde lid van de Vreemdelingenwet specificeert dat bij de berekening van de verblijfsduur perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf niet in aanmerking worden genomen. Een AI dat wordt afgegeven in afwachting van een beslissing omtrent het verzoek om internationale bescherming – en de bijhorende inschrijving in het vreemdelingenregister – is noch een verblijfsvergunning, noch een visum voor lang verblijf, zodat de verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd dat het dus enkel is nadat zij uitgeschreven worden en nadat het AI teruggenomen wordt dat hun wettig verblijf gesteund is op hun visumvrijstelling. Nog daargelaten de vraag of de verzoekende partijen na de beslissing van het CGVS, zoals vermeld in punt 1.2., en aldus tijdens de beroepsprocedure voor de Raad en tijdens de beroepstermijn voor het instellen van een beroep tegen het arrest van de Raad, nog konden beschikken over een AI, kunnen de verzoekende partijen aldus, gelet op het voormelde, niet gevolgd worden waar zij menen dat de periode van 90 dagen dient te worden beoordeeld vanaf 2 juli 2022, datum waarop het arrest van de Raad in kracht van gewijsde treedt na het verstrijken van de beroepstermijn, zodat zij gerechtigd waren/zijn om met het geldig Albanees paspoort tot 1 oktober 2022 (in België te verblijven) en dat hun verblijf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds te beschouwen is als wettig.

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen geen “perioden van verblijf” hebben gekend “die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf”, minstens tonen zij dit niet aan, tonen zij niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat de tweede, de derde en de

vierde verzoekende partij het land binnenkwamen op 15 december 2019 en er nog steeds verblijven, zodat hun regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.6. Bovendien blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partijen hebben bij de aangevoerde schending van voormelde bepaling en hun betoog dat zij gerechtigd waren/zijn om met het geldig Albanees paspoort tot 1 oktober 2022 (in België te verblijven) en dat hun verblijf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds te beschouwen is als wettig alsook op het ogenblik van het verzoekschrift.

Het belang dient niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Zelfs indien zou kunnen blijken, *quod non*, dat de tweede, de derde en de vierde verzoekende partijen gerechtigd waren op het grondgebied te verblijven, op grond van hun verzoek om internationale bescherming en daaropvolgend 90 dagen op grond van hun visumvrijstelling, tot 1 oktober 2022, kan de Raad enkel vaststellen dat heden deze termijn van 90 dagen wel degelijk overschreden is, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij hun grieven in het eerste middel.

Hierop gewezen ter terechtzitting gedragen de verzoekende partijen zich naar de wijsheid van de Raad.

De verzoekende partijen tonen dan ook geenszins aan welk belang zij nog zouden hebben bij hun grieven in het eerste middel.

3.1.7. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel *iuncto* de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De verzoekende partijen lichten hun tweede middel toe als volgt:

“7.

Anderzijds verzuimt verwerende een beslissing te nemen m.b.t. de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Zonder kennis te nemen van de inhoud van voormelde aanvraag en zonder over te gaan tot inhoudelijke beoordeling, gaat verwerende partij over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eenieder van verzoekers.

Verwerende partij zal betogen dat aan de louter indiening van de betreffende verblijfsrechtelijke aanvraag geen wettig verblijf worden ontleend, doch het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel impliceren dat een bestuurlijke overheid inhoudelijk kennis neemt van een hangende verblijfsrechtelijke aanvraag alvorens over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu wordt geen enkele overweging gewijd aan de hangende 9bis-aanvraag van verzoekers zodat dient te worden aangenomen dat verweerder verzuimd heeft hiervan voorafgaandelijk kennis te nemen, laat staan de inhoud ervan te beoordelen.

Een zulke totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is niet in overeenstemming te brengen met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel dat rust op iedere administratieve overheid.”

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt, en de verzoekende partijen geenszins aantonen, dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, zodat hun betoog in het tweede middel dat gesteund is op het feit dat een dergelijke aanvraag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog hangende is, feitelijke grondslag mist. Betreffende het door de verzoekende partijen bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2 dat zij in de inventaris omschrijven als “2. *Aanvraag 9bis Vw.*”, kan de Raad enkel vaststellen dat dit geenszins een aanvraag gericht aan de verwerende partij betreft, doch wel een schrijven van de advocaat aan de verzoekende partijen en aan de echtgenoot en de vader van de verzoekende partijen, waarin zij stelt “(...) *moet ik u meedelen dat het beroep bij de RVV tegen de beslissing van het CGVs omtrent uw asielaanvraag geen succes heeft gehad. Uw regularisatie aanvraag op basis van art. 9bis VW die werd ingediend op 26/8/2019 is nog steeds hangende*”. Hieruit blijkt geenszins dat de verzoekende partijen een dergelijke aanvraag hebben ingediend. Nog daargelaten de vaststelling dat het enkel een schrijven van de advocaat betreft, blijkt uit het schrijven niet op welke aangeschreven partij(en) de zinsnede “*Uw regularisatie aanvraag*” betrekking heeft. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend door de echtgenoot van de eerste verzoekende partij, tevens de vader van de tweede, de derde en de vierde verzoekende partij. Dit feit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat niet blijkt, en de verzoekende partijen geenszins aantonen, dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, zodat hun betoog in het tweede middel dat gesteund is op het feit dat een dergelijke aanvraag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog hangende is, feitelijke grondslag mist.

3.2.4. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat op datum van de vierde bestreden beslissing, op 29 juli 2022, de verwerende partij ook een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door de echtgenoot en de vader van de verzoekende partijen, heeft genomen. Het betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij aldus zonder kennis te nemen van de inhoud van voormelde aanvraag en zonder over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling, over is gegaan tot het nemen van de bestreden beslissingen, mist dus ook feitelijke grondslag in zoverre het betrekking heeft op de vierde bestreden beslissing.

3.2.5. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich tot het stellen dat de verwerende partij niet over is gegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag voor de afgifte van de bestreden bevelen, doch laten zij na te verduidelijken welke elementen weergegeven in hun aanvraag aantonen dat zij verhinderd zijn terug te keren naar hun land van herkomst, derwijze hiermee rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden bevelen.

De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035 en RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

3.2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER